

SZEMLE

TESZTEK HELYETT OKTATÁST!
– AVAGY EGY LAKÁSFELÚJÍTÁS SZELLEMI
HOZADÉKA

*Semmi sem hamisíthatja meg annyira
az igazságot, mint a tények.
(Örkény István: Lágerek népe)*

Diane Ravitch kötete vitathatatlanul a 2010-es év egyik könyvszenzációja volt az Amerikai Egyesült Államokban. Jelentőségét mutatja, hogy nemcsak szaklapokban, rangosabb és kevésbé rangos heti- és napilapokban jelentek meg – többnyire méltató – írások a műről, sokszor több is egyazon orgánumban, de a szerző egyre gyakrabban kap meghívást még olyan tévéműsorokba is, amelyeket – finoman szólva – nem feltétlenül az oktatással kapcsolatos témák iránti érdeklődés jellemez (lásd idei fellépését a *The Daily Show with Jon Stewart* című ismert szatirikus műsorban, hogy csak egy példát említsünk).

Minek köszönhető ez a nagy siker? Sok magyarázat lehetséges. Csak néhányat ragadok ki. Népszerű a szerző: Diane Ravitch széles körben ismert és elismert oktatásszakértő, ráadásul jól és közérthetően ír. Örökké hálás a téma: az amerikai oktatás (már megint) rossz útra tévedt. Mindig figyelemfelkeltő egy személyes vallomás: könyvében a szerző beismeri, hogy kénytelen volt korábbi nézeteit megváltoztatni, miután felismerte, hogy a jelenlegi oktatást döntően meghatározó, legfőképpen a tesztek, az elszámoltathatóság és a szabad iskolaválasztás címszavakkal jellemezhető reformok csak elméletben vagy papíron jelentenek javulást, a valóság ezzel ellentétes képet mutat.

Hiába számít hazájában a közoktatás egyik legjelentősebb értőjének, magyarul még nem jelent meg kötete, így talán nem felesleges néhány szóban bemutatni a szerzőt. Karrierjét Diane Ravitch a *New Leader* nevű liberális (magyarul inkább: baloldali) folyóiratnál kezdte. (A nagyközönség számára is fogyasztható írások publikálása mind a mai napig érdekli, ezt jól mutatja, hogy 2007 óta egy másik neves neveléstudóssal, Deborah Meierrel ír közös blogot az *Education Week-be*.) 1975-ben doktorált történelemből a Columbia Egyetemen. Az amerikai oktatás tör-

ténetének vizsgálatával – a jelenleg a New York-i Egyetemen oktató – Ravitch hamar hírnevet szerzett, publikációinak, köztük számos könyvének többsége e tárgykörben született, így a 2001-ben napvilágot látott, mindezidáig talán legnagyobb hatású könyve is, amelyben az amerikai oktatási reformok évszázados történetét dolgozta föl (*Left Back: A Century of Battles over School Reform*), s amely egyben remek összefoglalója Ravitch oktatásról vallott elgondolásainak.

E könyvében Ravitch nemcsak bemutatja a múlt század oktatására jelentős hatást gyakorló különböző progresszív eszméket (elméleteket és gyakorlatokat), de vehemensen kritizálja is őket. Röviden, azt állítja, hogy a progresszív nevelés károsan hatott az amerikai iskolákra. (Nem meglepő, hogy általában konzervatív jelzővel illetik.) Legfőbb kifogása a reformerek ellen, hogy oktatási módszerek iránti elsődleges érdeklődésük miatt alig foglalkoznak magával az oktatás tartalmával. A „hogyan?” hangsúlyozása háttérbe szorítja a „mit?” kérdését. A reformerek szerint mindig azzal próbálkoznak, hogy megkíméljék a gyerekeket a tanulással járó erőfeszítéstől: az ismeretszerzés módját kívánják elsajátíttatni velük, semmint magukat az ismereteket. Közös jellemzőjük a hagyományos curriculum iránti ellen-szenv, amelyet elvontnak, elitnek tartanak. Saját pedagógiájukban az egyedül üdvözítő vagy legalábbis biztosan sikerre vivő megoldást látva gyöke- res változtatásokra törekcsenek.

Ravitchot ezzel szemben sokkal inkább foglalkoztatják a tartalmi kérdések, és minimális alapkövetelmények lefektetése mellett érvel, hiszen, így a kutatónő, létezik egy mindenki által elsajátítható és mindenkitől megkövetelhető minimum. Konzervatív létére érdekes módon a teljes egyenlőség mellett száll síkra. Megfordítja a hagyományos érvrendszert, és az alternatív pedagógusokkal saját fegyverüket szegezi szembe: szemükre veti, hogy elitisták, hogy az egyénre szabott oktatás végső soron a gyerekek képesség szerinti csoportosítását és így szegregációját eredményezi. Hisz akadnak olyanok, akik nem tudnak eleget tenni a hagyományos követelményeknek, de ez nem baj, elég, ha ők egyéni képességeikhez mért tananyagot sajátítanak el: elvont, elméleti

ismeretek helyett például a hétköznapi életben való boldoguláshoz szükséges szociális kompetenciákat vagy az őket inkább érdeklő szakmai-gyakorlati készségeket.

Hozzátehetjük, a módszertan előrenyomulása egy egyre inkább plurális társadalomban nem olyan meglepő. A vélemények sokszínűsége miatt egyre nehezebbé válik a közmegegyezéses tartalmi kérdésekről – például az oktatáson belül. Megállapodni ma már jóformán csak arról lehet, hogyan tanítsuk azt, amiről inkább nem beszélünk, mert azzal csak vég nélküli vitákat gerjesztünk. Hogy ez mennyire így van, azt szerzőnk saját bőrén is megtapasztalhatta. A már említett tudományos munka és médiaszereplések mellett Ravitch ugyanis egy harmadik területre, az oktatáspolitikára, a politikacsínálásra területére is kimerészkedett. És nem is akármilyen szintig jutott. Idősebb Bush elnök alatt – államtitkár-helyettesi rangban – az oktatáskutatással és fejlesztéssel foglalkozó szövetségi hivatal (*Office of Educational Research and Improvement*) élén tevékenykedett 18 hónapig, Clinton elnök pedig az oktatás eredményességét ellenőrző országos testület, a NAEP (*National Assessment of Educational Progress*) egyik vezetőjének nevezte ki.

A minisztériumban hozzálatott régi álma: a tantárgyi standardok (alapkövetelmények) kidolgozásához. Nem járt sikerrel. A történelem tantárgy tantervének (*history standards*) megújításával gyűlt meg a baj. Sokan elfogultságot véltek felfedezni a félkész, megszelleltetett anyagban, és kemény kritikával illették. A vitát felkapta a média, százával jelentek meg pro és kontra érvek újságokban, rádió- és tévéműsorokban. Számháború vette kezdetét: ki fordult elő túl gyakran, ki maradt ki vagy szerepelt méltánytalanul ritkán a dokumentumban az amerikai történelem hírességei közül. A – leginkább a politikai szféra jobboldaláról érkező – támadások annyira hatásosnak bizonyultak, hogy a standardok témája idővel végleg lekerült a napirendről. Politikuskok többé már nem merték felvetni a tantervi reformok ötletét, még olyan tárgyak esetében sem, amelyek, mint például a matematika vagy a természettudományok, jóval ritkábban indukálnak ideológiai vitákat. A standard-alapú oktatást propagáló irányzat (*standards movement*), amelynek a *Nation at Risk* (Veszélyben a nemzet) című, nagy vihart kavart, a tanulási eredmények erőteljes csökkenését megállapító 1983-as jelentés adott erős lökést, megbukott.

Helyét átvette a tesztekre épülő minőség-ellenőrzés és elszámoltathatóság gondolata, vagy kis túlzással: a tesztek mindenhatóságába vetett hit (*testing movement*). Maguk a tesztek persze korábban sem voltak idegenek az amerikai oktatástól, ellenkezőleg, a diákok tanulmányi eredményeinek mérésére már 1969-ben országos programot hoztak létre (NAEP), amelynek során a tanulókat mind a mai napig rendszeresen értékelik különböző tárgyakban. Ami Ravitch szerint azonban megváltozott, s amit mai szemmel a legkárosabbnak tart, az a tesztek elszakadása a tananyagtól.

Nem volt ezzel mindig így. A 2000-es évek közepéig maga is úgy vélte, hogy az iskolák valódi reformja strukturális változtatásokat, közelebbről a gazdasági szférából átvett üzleti logika meghonosítását igényli. Kiállt olyan jólismert fogalmak mellett, mint az iskolaválasztás szabadsága, a minőségi jutalmazás, az elszámoltathatóság. A változtatások egyik legfontosabb eszközének tartotta a tesztet, amellyel az iskolákat, a tanárokat valódi teljesítményeik alapján lehet megítélni, jutalmazni vagy büntetni. Ennek fényében nem meglepő, hogy lelkesen üdvözölte a frissen megválasztott Bush elnök oktatási tervét. George W. Bush (ez már a fiatalabbik) egy rövid, 28 oldalas dokumentumban ismertette azokat az elveket, amelyek a később elfogadott, *No Child Left Behind* (Egy gyerek sem maradhat le) törvény alapját képezték.

Bár idehaza is elég jól ismert, talán mégsem felesleges röviden összefoglalni, hogyan írja elő a törvény a tesztekre épülő elszámoltathatóságot. Az iskolák minden évben mérik a diákokat (szövegértésből és matematikából), az eredményeket nyilvánosságra hozzák, azokat a különböző társadalmi csoportok (például etnikai csoport, hátrányos helyzetűek, fogyatékkal élők) szerint aggregálva is megadják. Minden állam maga választja ki az alkalmazott teszteket; illetve határozza meg egy minimális szintet. 2014-ig az összes (!) diáknak el kell érnie ezt a minimális szintet. Az államok ütemtervet készítenek, hogy milyen módon kívánják teljesíteni ezt a 100 százalékos célt. Az iskoláknak ún. megfelelő éves előrehaladást (*adequate yearly progress – AYP*) kell felmutatniuk – mégpedig a diákok összes, fent említett csoportjában. Amely iskola ezt nem teljesíti, különböző szankciókban részesül. A szankció az egyszerű megbélyegzéstől vagy rossz minősítéstől (*school in need of improvement – SINI*), a diákok más iskolába iratkozása

sának biztosításától az iskolavezetés leváltásáig, legvégső esetben az iskola újjászervezéséig terjed. Az újjászervezésre kényszerülő iskolák különböző lehetőségek közül választhatnak: átalakulhatnak *charter school*-lá; lecserélhetik a vezetőséget és a tantestületet; a fenntartói jogokat átruházzák az államra; vagy dönthetnek az iskola irányításának valamilyen „egyéb” újjászervezése mellett.

Nem véletlenül foglalkoztam ilyen részletes-séggel a *No Child Left Behind* (NCLB) törvénnyel. A könyvnek is ez a központi témája, az egész kötet az NCLB kemény kritikájaként is olvasható. Tetszetős szerkesztési húzással Ravitch ezt választotta 11 fejezetes mű hatodik, azaz középső fejezetének címéül. Persze az író ennél jóval többre vállalkozott: a törvényt alapul véve az egész mai, tesztekre, elszámoltathatóságra épülő oktatáspolitikai paradigmát állítja pellengérré.

Mi okozta azonban véleménye megváltoztatását, hogyan jutott el Ravitch a kezdeti lelkesedéstől a mai elutasításig? Állítólag egy konzervatív agytröszt szervezte konferencián (a könyvből ennek pontos dátumot is megtudhatjuk: 2006. november 30.) döbrent rá arra, hogy az általa korábban oly lelkesen üdvözölt NCLB alapjaiban elhibázott, hogy az iskolák reformját megcélzó intézkedések nem váltják be a hozzájuk fűzött reményeket, hogy az iskolák bajára felírt gyógyszer nem használ, sőt káros. Hogy miért? A könyvből több választ is megtudunk. Az iskolaválasztás szabadságával a diákok elenyésző hányada él csupán. Ennek egyrészt információhiány az oka (például a diákok túl későn értesültek a lehetőségről), másrészt – és főleg – a szülők nem szívesen íratják át gyermeküket egy jobbnak mondott, ámde a lakóhelytől messzebbre eső iskolába. A tanítás utáni ingyenes korrepetálást (amit a rosszul teljesítő iskolákban biztosítani kell a gyengébb tanulók számára) is csak kevesen vették igénybe. Ravitch ennek több okát is hallhatta a konferencián. Az oktatást szervező cégek amiatt panaszkodtak, hogy az iskolafenntartóktól nem kaptak elegendő termet; az iskolák ennek ellenkezőjét állították: a délutáni foglalkozásokhoz szükséges termeket elvették tőlük; a fenntartók pedig nem ritkán elégedetlenek voltak a cégek nyújtotta oktatási szolgáltatások színvonalával, visszaélésekről is beszámoltak (a diákoknak a foglalkozásokon való részvételért cserébe ajándékokat adtak). A legfontosabb azonban a leginkább rászoruló diákok érdekeltensége, akik jó ha iskolába járnak, nemhogy még különórán vegyenek részt.

Az előadások arra ösztökölték Ravitchot, hogy alaposan beleássa magát a témába, feltárja először is a törvény előtörténetét. Igen érdekes dolgokat tudott meg s mutat be a harmadik, negyedik és ötödik fejezetben (az első, bevezető fejezetben saját pályafutását, oktatásról vallott gondolkodásának alakulását írja le, a másodikban azt az utat vázolja fel, ami a standardoktól elvezett a tesztekig). Ezek a fejezetek a hazai olvasó számára első ránézésre valószínűleg átgörgethetőnek tűnnek. Bennük Ravitch olyan helyi szintű közoktatási reformokat ismertet részletesen, amelyeket az eredményes iskolarendszer mintapéldáiként tartanak számon – értelemszerűen az Amerikai Egyesült Államokban. Miért tartom mégis roppant fontosnak ezeket a példákat? Azért, mert tágabb összefüggésekre világítanak rá, olyanokra, amelyek nemzetközi (és hazai) viszonyokra is érvényesek.

Lássuk előbb az említett példákat. Mindegyik egy-egy sikeresztoriként elkönyvelt oktatási reform, mindenütt a teszteredmények látványos javulása az utóbbi években. Büszkélkednek is velük a városvezetők, módszereik megismerését, átvételét szorgalmazzák nemcsak saját maguk, de elismerő tudósítások révén ugyanezt teszi a média számos képviselője is. A kép ennél jóval összetettebb, állítja ezzel szemben Ravitch. A pontszámok tényleg emelkedtek, ezt nem vitatja. Azt már igen, hogy ezt kizárólag az eredményes oktatás számíjjára lehetne írni. A legújabb vizsgálatok szerint például New York 2. körzetében a magasabb pontszámok mögött kevésbé az új oktatási módszerek bevezetése (*balanced literacy, constructivist mathematics*) áll, mint inkább az, hogy megváltozott a városrészes lakosságának összetétele. Jelentősen nőtt tudniillik a közismerten jobban teljesítő fehérek és az ázsiaiak aránya. Nem egyértelmű San Diego esete sem. Egyesek szerint a javulás nagyobb volt a reformot megelőző időszakban, mint utána, ráadásul az állam egyes, reform által nem érintett körzetei még San Diego városánál is jobb eredményeket produkáltak.

Utolsó példánk Texas állam, amely szintén jelentős sikereket könyvelhetett el a kilencvenes években. Ráadásul nemcsak a teszteredmények javulása terén, de kisebb lett a társadalmi és etnikai csoportok közötti különbség (*education gap*) is. Hiába hívták fel a kutatók a figyelmet arra, hogy csalóka ez a siker, hogy a javulás nagymértékben a középiskolai lemorzsolódás növekedésével magyarázható (főként a színes bőrű lakosság körében): a gyengén teljesítő, többször évet

ismétlő diákok végzettség nélkül hagyják el az iskolát, kikerülnek a rendszerből, javítva ezáltal a bent maradtakra vonatkozó statisztikákat – a közvélemény az ilyen kritikai észrevételekről már nem értesül.

Mint az oly gyakran megfigyelhető, különböző kutatók ugyanazokból az adatokból itt is más és más következtetéseket vontak le. Elégedjünk meg azzal, végül is a szerző sem állít mást, hogy az eredmények legalábbis nem egyértelműek. Hogy roppant óvatosságnak kell lenni akkor, amikor teszteredményeket interpretálunk. Amiről sajnos laikusok és – ami sokkal rosszabb – oktatásirányítók is gyakorta megfélekeznek. Különösen fontos pedig az elővigyázatosság az ún. súlyos következményekkel járó (*high-stakes*) tesztek esetén. Ha ugyanis az iskolákat retorziók érhetik, amennyiben nem képesek meghatározott eredményeket felmutatni, akkor nagy a kísértés a mesterséges beavatkozásra. És ahol nagy a kísértés, ott az előbb-utóbbi tettekben is megnyilvánul.

Hogy ez nem csupán elméleti fejtegetés, azt Ravitch számos megtörtént példán mutatja be. A legegyszerűbb eset a szimpla csalás (a tanárok súgtak vagy utólag belejavítottak a kitöltött tesztekbe). Máskor az iskola szándékosan torzított a mintán (például a tanárok megkérték a gyengébb tanulókat, hogy a teszt napján maradjanak otthon). Olyan is előfordul, hogy iskolák eleve nem vesznek fel gyengébb diákokat, esetleg átirányítják őket egy másik iskolába. Szintén nem egyedi, hogy külön készítik fel a tanulókat a tesztekre, aminek köszönhetően egy képesség (hogyan kell tesztekkel okosan kitölteni) javul ugyan, de azért ez aligha nevezhető tényleges tudásgyarapodásnak. Ezek a kegyes vagy kevésbé kegyes csalások ráadásul nem korlátozódnak az iskolákra. Több államban például egyik évről a másikra jelentősen lejjebb vitték a „megfelelt” szinthez szükséges ponthatárt. Egyszerű technikai húzás, mégis látványos „javulást” eredményez. A szakemberek még ha át is látnak a szítán, kritikájuk süket fülekre talál, a nagyközönség csak a pontszámok emelkedéséről, az oktatás javulásáról hall.

A fentihez hasonló történetekre persze reagálhatnánk egy kézlegyintéssel, mondván, hogy azok az emberi gyarlóság megnyilvánulásai csupán, és könnyedén kiküszöbölhetőek. A tesztekben azonban ezeknél sokkal súlyosabb problémát lát Ravitch. Azt a terjedő vélekedést, hogy az oktatásban (is) minden mérhető, illetve hogy csak az a fontos, ami mérhető. Márpedig nem

mindent mérnek: az NCLB-féle tesztekkel például csupán két tárgyat (szövegértést és matematikát). Tegyük hozzá, ugyanez vonatkozik a PISA-ra vagy a TIMSS-re is, amelyek hasonlóan csak néhány (két vagy három) kiválasztott területen vizsgálják a tanulók ismereteit. Ennek következtében viszont a többi tantárgy automatikusan veszít a fontosságából. Aminek máris mutatkozik az első jelei: például néhány körzetben – kimutathatóan a tesztek hatására – csökkentették a készségtárgyak óraszámát a matematika javára.

*

Egyre gyakrabban hallhatjuk itthon, hogy a tényekre alapozott (*evidence-based*) oktatáspolitikai, amelynek egyik előfutára a *No Child Left Behind* törvény, korunk egyik meghatározó trendje. Hogy nálunk ugyan még csak gyerekcipőben jár, ámde Nyugaton már jelentős hagyományokkal bír, és elfogadottnak számít. Mind többen feltétlenül követendő mintaként igyekeznek beállítani, mondván, hogy nélkülözhetetlen a hazai oktatáspolitikai szemléletváltáshoz, egyben egy sikeres oktatás megteremtéséhez. Paradigmaváltásról beszélnek, amely mintegy magától értetődően jött létre, hiszen az új paradigma bizonyítottan jobb, mint a korábbiak, elvégre az eredmények, a tények önmagukért beszélnek.

Ravitch könyve azért is izgalmas olvasmány, mert – az amerikai példán keresztül – megismerhetjük, ténylegesen hogyan ment végbe ennek az új logikának („paradigmának”) a térhódítása. Mert az természetesen nem előzmények nélküli, hanem egy hosszú folyamat eredménye, amelyben jól meghatározható személyek, érdekcsoportok feszültek egymásnak, míg végül megteremtődött az a politikai-társadalmi környezet, amelyben immár elfogadottnak számít, hogy az oktatás, az iskola mérhető, hogy utóbbi felelőssé tehető a diákok sikeres tanulásátért.

Ebben a folyamatban nem kis szerepet játszottak a bemutatott „sikersztorik”. Még ha eredmények szakmai körökben vitatottak is, a közvélemény jóformán csak a pozitívumokról szerez tudomást. Késpénznek veszi, hogy végre sikerült megtalálni azt a módszert, amellyel tudományosan eldönthető egy-egy reformról, hogy jó vagy rossz irányba viszi az oktatást, hogy létezik egy követendő, helyes út. Nehéz megbecsülni, mekkora szerepet játszott például az NCLB elfogadásában az a tény, hogy olyasvalaki terjesztette be, aki „tudja mit beszél, hiszen otthonában már

bizonyított” (Bush elnök korábban Texas állam kormányzója volt).

A neoliberális fordulat (Reagan, Thatcher) egyik következménye, hogy korábban szöges elentétben álló nézetek egyre inkább közelednek egymáshoz. Ez nemcsak a gazdasági életben figyelhető meg (egyre nehezebb különbséget találni baloldali és jobboldali gazdaságpolitika között), de egyéb területeken, így az oktatásban is. Baloldali, demokratapárti oktatáspolitikusok újabban nyíltan hirdetnek olyan nézeteket, amelyeket korábban még hevesen támadtak. Így például a szabad iskolaválasztás, amelyet az ismert *Brown v. Board of Education* (1954) után a déli államokban előszeretettel alkalmaztak a szegregáció legális folytatásaként, mára baloldaliak körében sem számít ördögtől valónak.

A közeledés dacára persze jócskán maradtak különbségek. Az oktatási reformok, a tesztek útján történő elszámoltathatóság általános elfogadottságához más is kellett. Ezt Ravitch leginkább abban az érvelési módban, közös nyelv megtalálásában látja, amellyel sikerült mindkét politikai oldal elvárásait kielégíteni. Így a demokraták a nagyobb állami szerepvállalást, a pedagógiai módszerek fontosságának hangsúlyozását üdvözltek, a republikánusoknak az elszámoltathatóság és az iskolaválasztás szabadságának növelése nyerte el a tetszését.

És persze az üzleti érdekekről sem szabad megfeledkezni. Jelentős összegeket kapnak a különböző tanácsadó, költséghatékonysági módszereket (például buszoztatás megszervezését) kidolgozó cégek, azok a vállalkozások, amelyek a sikeres tesztekre készítik fel a diákokat, valamint az oktatási szolgáltatást nyújtó és a tesztek gyártó cégek is. Az NCLB keretében nyújtott támogatásoknak köszönhetően egy egész iparág indult virágzásnak.

Kötetünk szerzője négy évvel ezelőtt kifestette lakását. A munkálatok végeztével, amikor hozzálátott a becsomagolt könyvek és jegyzetek kipakolásához, amely munkával persze csak lassan haladt előre, hiszen nem tudta megállni, hogy ne olvasson bele egyikbe-másikba, szóval ekkor fogalmazódott meg benne a gondolat, hogy össze kéne foglalnia mindazt, amit ma már másképp gondol az oktatásról, mint korábban. Nem változtatta meg gyökeresen a nézeteit. Csupán beleesett egy csapdába, amit oly gyakran kritizált korábban másokon: hosszú ideig nemcsak elhitte, de maga is hirdette, hogy létezik egy csodaszer, amellyel az oktatás összes problémája megoldha-

tó. Könyve ebből a csapdából való kievickélését írja le. Jól sikerült a lakásfelújítás.

(Diane Ravitch: *The Death and Life of the Great American School System: How Testing and Choice Are Undermining Education*. Basic Books, 2010, New York. 283 p.)

Tomasz Gábor

MIT MONDANAK A TESZTEK?

Egy ismerőse föl hívta Koretzet, és azt kérdezte: Maga szakmabeli. Mondja meg nekem, melyik iskolába adjam a gyerekeket? Koretz magyarázni kezdte, hogy az iskola teljesítménymérési adatai még nem jelentenek mindent. Előbb ki kellene választani az iskolák egy szűkebb körét; elhatározni, hogy buszoztatja-e a gyereket, vagy inkább marad abban a körzetben, ahová tartozik. Aztán néhány iskolába el is látogatni, hisz nem mindegy, mit lát a helyszínen az ember. Végül beszélni a tanárokkal, az igazgatóval – s csak aztán visszatérni a teszteredményekhez. Ismerőse türelmetlenül hallgatta. Na jó, mondta, de ne oda adjam, ahol a legjobbak az eredmények?

Ezzel a beszélgetéssel indokolja a szerző, hogy megírta a könyvét. A tudományos művek, mondja, a tudományos közönségnek szólnak. A tudományos művek szerzője minden állítását meg kell indokolja – vagy szakirodalommal, vagy kutatási eredményekkel. Ez a könyv azonban nem tudományos, inkább ismeretterjesztő. Azoknak írta – egyetemen belül és kívül –, akik érteni szeretnék, hogy mi is az a teszt. Ezért, folytatja a szerző, ez a könyv nem politizál. Nem akar állást foglalni azokban a kiterjedt vitákban, amelyek arról szólnak, hogyan is kellene eredményesebb oktatáspolitikát csinálni. Ehelyett föl akar világosítani arról az eszközről, amellyel manapság az Egyesült Államokban az iskolák, a helyhatóságok és a kormányzatok az oktatáspolitikát hatásosnak vagy hatástalannak minősítik. Föl akar világosítani arról, mit is jelentenek – vagy nem jelentenek – a teszteredmények.

A könyv egyetemi előadássorozatot, amelyet a szerző évek óta tart tanári mesterszakosoknak (ahogy itthon neveznénk őket). Olyanoknak, akik nem tanultak matematikát vagy tesztelmé-